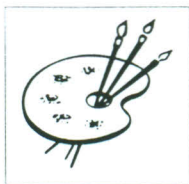

δεκάτιο

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΑΙ ΓΟΝΕΩΝ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 9
ΜΑΡΤΙΟΣ 1993

Ο ΜΕΤΕΩΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Με την ευγενική χορηγία της Σχολής Ι.Μ. Παναγιωτόπουλου, πραγματοποιήθηκε κατά το μήνα Μάιο του τρέχοντος έτους η έκκτη ατομική έκθεση ζωγραφικής του Νίκου Οικονομίδη στην Αίθουσα Τέχνης ΑΓΚΑΘΙ.

Αν στις προηγούμενες εργασίες του Οικονομίδη απουσίαζαν παντελώς οι ανθρώπινες φιγούρες –ο ζωγράφος εκινείτο ανάμεσα σε 'τοπία' της πόλης και σε νεκρές φύσεις– κέντρο στην τελευταία του ζωγραφική κατάθεση είναι ακριβώς ο άνθρωπος, θα έλεγα ο σύγχρονος άνθρωπος στις παραμονές ενός νέου αιώνα.

Η δύναμη της ζωγραφικής του Οικονομίδη βρίσκεται στην ικανότητα του ζωγράφου να αποτυπώνει στα πρόσωπα των ανθρώπων που ζωγραφίζει την εσωτερικότητά τους, την ψυχή τους. Όλοι σχεδόν οι πίνακές του αποτελούν σχόλια πάνω στην εσωτερικότητα, μια προσπάθεια ανάδειξης των εσωτερικών τοπίων του ανθρώπου. Χωρίς αμφιβολία ο καλλιτέχνης, ως ευαίσθητος δέκτης των χαρακτηριστικών της εποχής του, φαίνεται πως όχι μόνο βιώνει πολλά από τα αμαρτήματα του σύγχρονου πολιτισμού, αλλά και υποφέρει από αυτά. Όλη αυτή η βασανιστική πάλη ανάμεσα στο είναι και στο δέον, η αγνία ανάμεσα στην πραγματικότητα και στο όνειρο γεννά στην ψυχή του ζωγράφου την επιθυμία ή καλύτερα την αναγκαιότητα της έκφρασης.

Οι ανθρωπογραφίες του Οικονομίδη εμφανίζονται με μια διάσταση κατακερματισμού, όπως κατακερματισμένη είναι και η εποχή στην οποία ζούμε. Τα σώματα είναι διαμελισμένα, οι φιγούρες του πάσχουν από μοναξιά και αλλοτρίωση, η αποξένωση είναι εμφανής: οι άνθρωποι συνυπάρχουν στον ίδιο χώρο-πίνακα, χωρίς να διασταυρώνουν καν το βλέμμα τους. Φαίνεται σαν να κοιτάζουν το κενό, σαν να μην κοιτάζουν πουθενά. Είναι βυθισμένοι στο εγώ τους, τείχη πελώρια υψώνονται γύρω τους, το εμείς δε λειτουργεί. Κάποιες φορές το πρόσωπο είναι κενό, άδειο, όπως άδεια είναι και η ψυχή. Μια ιδιότυπη θλίψη τους κατακλύζει. Η μνήμη δεν τους βοηθάει. Είναι κι εκείνη γκρίζα, κενή.

N. Οικονομίδη, Συζυγική ζωή.

Τα σύννεφα οδηγούν σε μια σκοτεινιά μέσα και έξω. Η κόπωση, σωματική και ψυχική, είναι ορατή. Ο έρωτας ή έχει πεθάνει ή δεν ολοκληρώνεται ποτέ. Το αδιέξοδο θριαμβεύει.

Από πλευράς τεχνοτροπίας είναι φανερό ότι ο Οικονομίδη δεν έχει απομακρυνθεί από τον προσφιλή του κυβισμό και τον Picasso. Οι *Δεσποινίδες της Αβινιόν* στον πίνακά του με τον τίτλο *Μοναχικές καταστάσεις* αποτελούν μια σαφή αναφορά αλλά και τιμή στον μεγάλο δάσκαλο. Ο κυβιστικός βέβαια χαρακτήρας των έργων του Οικονομίδη εμβολιάζεται από έναν εξπρεσιονιστικό ρεαλισμό, με αποτέλεσμα να αναδεικνύεται το προσωπικό ύφος του καλλιτέχνη.

Αναμφισβήτητα, όπως γράφει και ο Γ. Γραμματικάκης στο βιβλίο του *Η Κόμη της Βερενίκης*, «καθώς ο εικοστός αιώνας – αιώνας της επιστήμης αλλά και βίαιων ανακατατάξεων – πλησιάζει στο τέλος του, μια νέα κατηγορία, ένας νέος άνθρωπος διαμορφώνεται: ο μετέωρος άνθρωπος». Και ο Οικονομίδη μέσα από την τέχνη του αυτόν ακριβώς τον άνθρωπο ζωγραφίζει.

Στάθης Κουτσούνης